

PRZYPADKOWY (3) *ai*

a *pochylone*, o *jasne*.

sg m N przypadkowy (1). ◊ [*f N* przypadkowa.] ◊ *n N* przypadkow(e) (1). ◊ *pl A subst* przypadkowe (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.

1. *Przymiotnik od „przypadek” w nienotowanym u nas znac. ‘przypadek gramatyczny’ (1) : Casualis – Prżipatkowi. ut, Casuales declinationes [...], Casualis forma [...]: In singulari numero nominum formae Casuales sunt sex. Calep 146a.*

2. *Nieistotny, nieważny (2) : Ale nie z [...] takim [tj. zwykłym, ludzkim] słowem tu Ian ś. idzie/ gdy zaczyna mówić: Ná początku było słowo. Bo takie słowo zwierzchnie ieft y docześne y przypadkowe. Ale infze słowo ieft/ y było/ v Bogá/ táiemne/ wewnętrzne/ wieczne. SkarKaz 484a.*

W przeciwstawieniu: »główny ... przypadkowy« (1): á ieftliby [pozwany] nie stánał odrzuciwszy wżytki zwłóki ná rzeczy główne/ álbo téż ná przypadkowe/ choć prawdziwéy niemocy/ [...] krzywdę przez się [...] vczynioną [...] ma nágrodzić SarnStat 1254.

3. [*Nieoczekiwany, niespodziewany; accidentalis, obventitius Cn: Lecz o wojnie mówię/ nie takiey coby przypadkowa álbo rozruchowa byłá/ áni zdaleka szukanego żołnierzá miałá/ ále nášego/ gotowego BusLic 52v.*]

Cf PRZYPADŁY

LWil